

Putujemo prema granici. Nas dvoje.
 Trideset godina me odvaja
 od tek viđenih susreta.
 Pokrenuli su se brisači
 i oprali staklo vetrobrana.
 Ugledali smo znake,
 koji su tu kao opomena.
 Osim retkih rupa,
 na rat ništa ne podseća.
 Jedino mlada šuma
 i kroz novu prljavštinu
 dva ogromna noža
 mrazom zasekoše kožu,
 šiljci – mirno –
 na vrhu, a ne naginju se.
 Ovde, na pravom putu,
 meni, koji nisam znao metak,
 pokazalo se,
 da sam i ja ovde, negde
 u blizini pobedio.
 Zato se za mene
 i put, kao nož, zaoštrio,
 i krotine svastika
 ljuljaju se na njemu.

S ruskog preveo A. BADNJAREVIĆ

vladimir visocki (1937 – 1980)

beleška

U noći između 23. i 24. jula, lutajući levom obalom Sene, čuo sam jednog momka koji je hrapavim glasom, uz gitaru, recitovao stihove o usamljenosti u svetu. U gužvi, dimu i buci najednom su mi se svi učinili beznadežno usamljeni. Hrapavi glas je umukao, gitarista je nestao, slušaoci su se razišli, stajao sam pred grčkom kafanom iz koje je izbijala tišina.

Pomislilo sam da bi tešku tišinu usamljenosti razbio jedino Vladimir Visocki. Seo sam na terasu kafane, naručio duplu votku i mislio na Vladimira Visockog. Njegovo zbijeno telo, čudne oči, hrapav glas i jednostavne reči koje je izgovarao činile su mi se jedinim mogućim lekom za tešku usamljenost koja je sve pritiskala.

Bio sam uveren da ne mogu čuti taj glas. Počeo sam misliti da nikad više neću čuti taj glas. Obuzeo me neki čudan strah, počeo sam verovati da će avion, kad se budem vraćao kući, pasti i da ću poginuti... i zato nikad više neću čuti glas Vladimira Visockog.

U knjižari »LES EDITEURS REUNIS« u Rue de la Montagne-Ste-Genevieve 24. jula sam čuo da je u Pariz doputovao Vasilij Aksjonov. A bilo mi je tako potrebno da čujem glas Vladimira Visockog i da ugledam njegovu ruku kojom prijateljski pruža čašu nepoznatom sagovorniku uz šank.

Iz Pariza sam se vratio 24. jula, avion nije pao. Sve bi bilo u redu da u meni nije treperila neka čudna strepnja koja mi je u grlo gurala kuglu koja je povremeno rasla i onemogućavala mi gutanje, a stalno mi je ometala disanje.

Vest agencija AFP i UPI emitovana iz Moskve 27. jula, a pročitana u Politici 28. jula me je preseklela. Agencije su javljale da je u Moskvi, u 43. godini života, od infarkta umro glumac i pevač Vladimir Visocki (a valjalo je reći, na prvom mestu, pesnik – jer J. P. Ljubimov, režiser Teatra drame i komedije na Taganki, koji je Visockog odlično poznavao i cenio, na prvo mesto je stavljao pesnik, a naglašavao je čovek kad je govorio o svom nenadmašnom Hamletu Vladimiru Visockom – jer on je bio: pesnik, čovek, glumac i pevač).

(jul 1980)

Nedavno sam iz Moskve dobio pesme Vladimira Visockog štampane u časopisu Prijateljstvo naroda, a stigla je i njegova knjiga Nerv.

A.B.

(jul 1985)

ne voleti nikakvu gravitaciju

odlomci

ivica zamoda

Neka je stvar sasvim nam nepoznata.
 Čovek saznaje, otkriva je i označava sebi kao poznatu; viša organizacija materije služi se nižim načinom organizacije materije da bi sebe još bolje organizirala. I tada to nama nepoznato, postaje poznato, ono se također mijenja, gubi ne, gubi si.

Tko neće priznati, vjerovati – neka ide tamo gdje nema ni prostora ni neprostora, ni materije ni ne-materije, ni vremena ni ne-vremena i neka tamo mjeri i gradi geometriju pravaca.

Junak prolazi kroz predjele i doživljava ljude o kojima odmah govorimo sve unaprijed, njihovu budućnost, i slično, dok se junak susreće i znade samo sa sadašnjim ljudima.

Definirati, za svoje pretpostavke – trenutak, trenutnost?

Te male veličine
 događaju se, veličine su
 trenutka oslobođenja:
 pogledaj: o suprotnostima!
 a i skup oslobođenja zadnjeg člana
 ima opet trenutno malu veličinu.

Prostor (nakon izgubljene bitke se
 vremenom: bez početka i svršetka),
 proziran, lebdeći,
 izmaknut, nedorečen: pjesnik sebe
 smješta uz ostale predmete; nabraja sebe
 do njih: ne naznačuje razliku (tj. vremenitost).

R. je sveden na fluid, odnos, međuzavisnost;
 između, od i do.

R. je neprestano u osjećaju, naznaci ili doživljaju
 sebe i svoga prisuća (samoprisutnost bez sebe:
 jedina mogućnost zrcaljenja – toga fluida – u
 poeziji; barem, možda).

osećanje neprijelomnosti oznaka
 sigurnih, nema ni izvora ni ušća,
 ničiji, svačiji, sam, ništa ne posjedujem, ni u čijem
 posjedu – bez – puta u bespuću, nezačetom i nedovršenom.